

LEMČÍK STAVITEL

Dívka upřela zrak skrz sklo. „Kdo to je? Jak se jmenuje?“

„To je bratránek,“ trochu neochotně přiznal pan Rajka.
„Z Austrálie.“

Lemčík. Tak se ten ptáček jmenoval.

„Koukám, že má tolik práce, že na nás nemá vůbec čas?“

„Jo, to je on. Řekni, jak se jmenuješ!“

„Jojo. Cože?“

„Slyšíš, co ti povídám?“

„Jasně že jo. Chybí mi jedna modrá mušle!“

„Já říkám pořád, že je to magor,“ bezradně se podíval po ostatních pan Rajka. „Takhle se chová furt.“

„Ale já tě přece poslouchám,“ ozval se Lemčík, který poslouchal na půl ucha a přitom stále sháněl svoje modré ozdoby. Byl trochu nesvůj, protože ty otázky ho zdržovaly od jeho snažení.

„A proč to vůbec děláš?“ zeptala se holčička.

„Stavím loubí, altánek.“

„A k čemu?“

„Abych ho měl nejkrásnější ze všech! Aha, támhle je,“ uchopil Lemčik mušli do zobáku a umístil ji na správné místo.

„A až bude nejkrásnější ze všech, co pak?“ byla zvědavá holčička.

„Tohle píрко mi někdo přenesl, to má být přece tady,“ zoufal si Lemčik. Jeho dílo byla opravdu nádherná stavba, v ptačí říši nevidaná. Byl to jakýsi „altánek“, jehož stěny tvořily dvě řady kolmo vztyčených větviček. Ty byly ohnuté tak, že na vrcholu altánku se dotýkaly a zastřešovaly tak průchod pod sebou. Okolí vstupu do altánku pak bylo ozdobeno samými zajímavými předměty. Vládla tady modrá, takže zde bylo možné najít modré mušle, modrá pířka, modré květy, bobule, ale také modrá brčka či kolíčky na prádlo. Uniformní modř narušovaly jen stříbrné mince, hodinky na řetízku a prázdné patrony. Cokoliv, co Lemčikovi přišlo zajímavé barvou nebo tvarem. Úplně nakonec udělal Lemčik ze směsi slin a lesních plodů jakýsi nátěr a pomocí kousku dřívka pomaloval stěny altánku. Nejčastější barvou je, světe div se, zase modrá. Ta, zdá se, nejvíc přitahuje samičky. A to je cíl jeho veškerého snažení.

„No jo, je to holkař, vždycky byl. Na svoje loubí naláká třeba i tři čtyři samičky. Ani o svoje mláďata se nestará, je to sobec. Vždyť se na něj podívejte. Celý jeho svět je stavět tu svoji zahrádku.“

„Ztrácím tady s vámi čas, zatím mi to tady někdo celé zpřeházel. Všichni mi moji zahrádku závidí. A kradou mi z ní nejkrásnější věci,“ stýskal si Lemčík. „Co jsi říkal?“

„Ale je to krásný, to nikdo jiný neumí!“ obdivovala Vladěnka jeho dílo.

„Krásný to možná je,“ odvětil praktičtěji založený pan Rajka, „ale on tomu podřizuje celý svůj život. Kvůli své stavbě se nestará o nic jiného. Celý jeho život je jen starost o altán. A je z něj úplný samotář.“

Vladka se podívala na ptáčka vzhledem i velikostí připomínajícího našeho kosa. Celý byl modročerný s kovovým namodralým leskem a žlutým zobákem.

„Opravdu umí jen stavět loubí?“

„Musím přiznat,“ ozval se nesměle a tiše Snovač, „že kolega Lemčík není jen skvělý stavitel, což mohu, myslím, zhodnotit docela dobře, neboť o stavění něco vím. Ale na rozdíl od nás neustále se hašteřících snovačů umí také skvěle napodobovat zpěv jiných ptáků i mnoho dalších zvuků, jako například mňoukání kočky nebo automobilového alarmu.“

„No jasně, prostě dělá všechno možný, aby zaujal co nejvíc samiček a byl v jejich očích zajímavější než ostatní samečci, to je jasný,“ shodli se všichni.

„Ale takhle to přece v přírodě chodí,“ usmála se Vladka. „Rajky to taky dělají, i když trochu jinak. To vaše nádherně zbarvené peří má přece stejný účel.“

„Ale my se o mláďata staráme!“ chtěl mít poslední slovo pan Rajka.

„Ještě se podívám, jestli jsou tady zavřený okna,“ zaslechla dívka zpoza dveří. Ale ještě předtím, než stačila paní Konopásková otevřít dvoukřídlé dveře, pírkó ve vzduchu vykroužilo tři veliké kruhy.

„To jsem se tě polekala, děvče, myslela jsem, že jsi už dávno pryč. To by tak bylo, kdybych tě tu zamkla,“ smála se, ale přitom lomila rukama. „To mi nedělej, musela bych si to pak vyčítat. Jestli nejsi s tím referátem do školy hotová, musíš přijít zase jindy, dneska už zavíráme.“

Vladka si trochu vyčítala, že se s ptáčky tak zapovídala, že se ani nestihli společně poradit, co budou dělat s tou záhadou mizejících preparátů. No nic, bude muset co nejdříve zase přijít, aby tomu přišli na kloub. A taky vymyslet, co udělat, aby zvrátila rozhodnutí pana ředitele zrušit přírodovědnou expozici. Čeká ji spousta práce.

